

ДЕЛИ—ОРМАНСКИ

КУРИЕРЪ

Седмичен вестник за обществен животъ, наука и информация.
Излиза всъка сбота

АБОНАМЕНТ
За година 50 лева; за 6 месеци—30 лева.
Единъ брой—единъ левъ

ОБЯВЛЕНИЯ:
Годешни—40 лв.; Вечерни—50 лева; Търговски—1.50 кв. см.; Приставски—1 л. дума

Новитъ чудеса на науката.

Последнитъ години ни дадоха хиля нови открития въ областта на техниката. Обаче, най-поразителни новооткрития станаха въ областта на **радиотехниката**.

Онова което сме слушали нѣкога само отъ фантастичнитъ и страшни приказки за хвъркати коне, за слушане презъ деветъ царства въ десето, за видяване презъ седемдесетъ и седемъ години и планини,—днесъ е истина!

Хвъркатитъ коне вече видѣхме вече отдавна, обаче далечното слушане и виждане сж работи съвсемъ нови. Така за далечно слушане ние имаме телефонъ, обаче за него трѣбвха жици, урея паводнение и др. природни стихии повреждаха, и ние бивахме откъснати отъ околния свѣтъ. Днесъ вече може да се говори и слуша безъ жица и безъ страхъ, че нѣкой ще ни попречи. Така придобивка е направена въ областта на радиотехниката и се нарича радиотелефонъ. Благодрение на тоя чуденъ апаратъ ние можемъ да слушаме както музиката на Франция така тая на Америка и рева на морската буря. . . Но не е само това, има още по-чуденъ апаратъ, а той е апарата за далечно виждане (презъ гори и планини)—Радиофотографията. Съ него ние си правимъ фотографии отъ която щемъ частъ на света или на когото искаме безъ да става нужда да отиваме тамъ или пъкъ лицето да идва при насъ. Макаръ да сме на хиляди километри, макаръ да сме въ най-тежко положение ние можемъ да се виждаме единъ другъ

стига да доближимъ тоя великолепенъ апаратъ.....

Напоследъкъ усилено се работи върху комбинирането на далечното виждане и слушане. И не е далечъ деня, когато отъ леглото си ще виждаме Парижката или Берлинска сцена съ всѣхвѣтскитъ знаменитости ведно съ публиката и артиститъ. . . .

Не е чудно ако единъ денъ осъгнемъ предъ откритието, да говоримъ и виждаме Марсъ или другитъ звѣзди, . . .

И всичко това се дължи на едно чудно нѣщо което се казва „Радий“ и... човѣшки ум!

Открито писмо.

ДО Г-на НАУМЪ САПУНДЖИЕВЪ
представителъ на шевни машини „Еритиния“

Господинъ Сапунджиевъ.

Цѣла година работихъ като подпреставителъ ба Вашитъ шевни машини и преди месецъ, по мое желание, ликвидирахъ Колко и каква работа съмъ Ви свършилъ знаете по-добре отъ всеки другъ.

Днесъ, следъ като съмъ си разчистилъ напълно смѣткитъ съ Васъ, позволете ми да Ви задамъ следнитъ нѣколко въпроси:—

1 Отъ глупост ли, или отъ злоба сте изпаднали до положението на крадеца, който за да заблуди хората вика пръвъ—дръжте го! Защо криете полицата на Балю Вълчевъ отъ с. Марковча и го карате да я иска отъ менъ, когато тя Ви е предадена още при ликвидацията—на 2 Декемврий 1926 год. и за получаването на която полица притежавамъ писма отъ Васъ?

Защо отказвате да признаете на Митю Петковъ отъ с. Косовча сумата 370 лв, броена на менъ, а азъ чрезъ яйчара Петъръ Атanasовъ съмъ Ви препратилъ още на 27 Ноември 1926 г. за получаването на тази сума сжщо сте ми изпратили официално писмо, а отъ

Петъръ Атanasовъ притежавамъ разписка.

Кажете за Бога,—знаете ли какво говорятъ и тършите?

Отговорете публично кога сте по-уменъ и по-правъ?—когато пишете въ кантората си ли, или кога говорите по-селата? Може би като старъ агентъ Ви е позволено да говорите едно а да вършите друго?

Говори ли сте и продължавате да говорите че на Вашъ грѣбъ съмъ спечелилъ за една година 100,000 лв На тая Ви глупостъ се смѣятъ и гартитъ но все пакъ дължа едно обяснение.

При единъ оборотъ отъ 100,000 лв. ако азъ съмъ спечелилъ 100,000 лв. то колко сте спечелили Вий? Дори да бѣха крадени машинитъ, които ми прасяхте, което не твърдя, то пакъ не бихте ми ги дали по цена, която да ми обезпечи 50% печалба. Прочие, отъ 100 хиляди, които съмъ спечелилъ подарявамъ на четирите Ви деца по 10000 лв. на Васъ и госпожата Ви по двадесетъ хиляди лева, а останалитъ запазвамъ за себе си.

Върнете полицата на Балю Вълчевъ следъ като Ви брой сто лева и признайте 370 лв. на Митю Петковъ за да не става нужда да идваме и до сждъ.

Писмата Ви за горнитъ два случая пазя на разположението Ви и това на клиентитъ си.

Съобщавамъ на клиентитъ си отъ Нови-пазаръ и околияса, че сега представлявамъ и продавамъ известната на всички Ви машина „**гритцнеръ**“ която по солидностъ лекъ и безшуменъ шевъ конкурира всички други.

26 I 1927 г. Ст. Василевъ

Жертва на инфлуенцията е станалъ известниятъ нашъ художникъ Ив. Милевъ Хубави сж неговитъ декоративни платна.

Гостенка на нашия край е инфлуенцията. Въ Плисковъ отъ нея сж зара-

П. Юрдановъ

Признаци на Старобългарски паметници въ околността на Плиска.

християнъ плененъ отъ Крума когато превзелъ Одринъ и при раздяла на пленницитъ Кинамъ се падналъ на Омортага. Той билъ обикнатъ отъ своя господаръ и отъ всички други, като се отличавалъ съ прекрасни душевни и телесни качества, едно само го наскърбявало, че той се отличавалъ отъ тѣхъ по религия. Омортагъ употребилъ всички старания да го отлъчи отъ Христа за пръвъ пътъ той изпиталъ неговата вѣра по слѣдующий начинъ:

„Слѣдъ като Омортагъ извършилъ едно блѣсково жертвоприношение и прилоожилъ при това раскошенъ обядъ. Заповѣдалъ на благородния Кинама да седни на едно и обѣдва съ другитъ началници.

Но той наученъ отъ Павла, или по справедливо, като помнѣлъ, че у Христа нѣма нищо общо съ Велиара, и че на вѣрующитъ въ Христа не е възможно да пиятъ чашата Господня и чашата бѣсовска, отхвърлилъ предложението да обѣдва заедно съ тѣхъ.

Следъ като не успѣлъ да го склони да се

откаже отъ Христовата вѣра. Омортагъ го за творилъ въ тъмница и Кинамъ стоялъ въ затвора до смъртъта на Омортага.

Въ сжщото житие се казва:

„Като умря, Омортагъ остави трима сина; най-големия се казвалъ Екравотъ или Боянъ, втория—Звеница и третия — Маломиръ. Последния наследилъ царството на баща си.

Следъ смъртъта на Омортага,—при царуването на Маломира, — Боянъ измолилъ свобода за Кинама който билъ освободенъ и изпратенъ при него. Тогава Боянъ попиталъ Кинама защо е тѣрпѣлъ тия мъки, а Кинамъ отговорилъ:—Заради вѣрата въ Христа която е най-вишшето благо за единъ християнинъ. . . Поради това, Боянъ приелъ светото кръщение. Отъ тогава постъ, молитва и благочестиви дѣла занимавали обикновенно Бояна.

Маломиръ, като се научилъ за постѣпката на брата си, —че станалъ християнинъ, повикалъ го и му заявилъ, че го очаква раказание и смъртъ ако не се откаже отъ новата си вѣра. Но Боянъ отвърналъ че нищо не може да го оглжи отъ любовта Божия нито съ огнь нито съ мечъ. Следъ това Боянъ билъ осъденъ на смъртъ. Когато го извели вънъ отъ крепостта на мѣстото гдето щялъ да бжде умъртвенъ, мжченика на всеуслишание заявилъ: че скоро въ цѣлата Българска земя ще въстържествува християнството и старитъ идоли и капища ще бждатъ срутени.

Така билъ посеченъ Боянъ“.

И наистина, не се минало много врѣме и Християнството става господствующа религия. Като имаме на лице горнитъ документи, ние

мислимъ че античния камененъ гробъ въ село Теке-козлуджа не е турски както ни разказва ледгендата, защото близко около него, при разкопаване земята излизатъ надгробни камѣни съ кръстове. Предполага се тукъ да е било нѣщо като гробница на манастиръ, остатъкъ отъ първото българско христианизирание въ послѣдствие присвоено отъ турцитъ, нѣщо, което повлияло да се запази до сега. Ние по ддържаме нашата мисль още за това, че цар Борисъ, за който се предполага да е строилъ историческата църква въ Плиска, и тукъ покръстенъ—строилъ наесѣкжде манастири, прекаралъ последнитъ си дни въ монашески чин —не допускаме, той да забрави да увековечи паметта на своя чичо Боянъ. Сжщо не може около този величественъ храмъ на Плиска да не е имало въ околността манастири за благочестиви монаси, които да обслужватъ и въ храма.

Друго едно обстоятелство е това, че турското светилище е събирало своитъ поклонници не толкова отъ самитъ дели-ормански ки турци, а отъ потурчениитъ мохамедани (българи) отъ Герлово, Кържалийско и Чепинско, които идвали отъ много по далечни мѣста на поклонение съ богати дарове. (следва)

